

De oneindigheid wenkte. Maar niet voor lang

Leesfragmenten 'ELKE MAN IS EEN VROUW' (Erik Segers)

10

De wereld leek andere kleuren en geuren te krijgen, alsof God er zich eindelijk eens toe had aangezet om Z'n Schepping een update te geven, maar toch nog twijfelde tussen roze en zwart, tussen lavendel en motorolie, tussen ontelbare dingen die zelfs het goddelijke telwerk te boven gingen.

***

Nu pas merkte ze dat ze met handboeien was vastgeketend, niet alleen haar handen zaten verankerd aan een hoek van het bed, idem dito voor haar voeten. Armen wijd open, benen wijd open en ook de kamerdeur stond wijd open. Ze begreep er niks van, maar de verdoving die ze had toegediend gekregen – om een reden waar ze het raden naar had – maakte haar zo tam als een konijn dat zich gedwee zou laten neuken door iedere passant die er z'n zinnen zou op zetten.

Een sleutel klikte in een slot. De buitendeur zwaaide open, een luchtstroom blies kille lucht in de geheime kamer die openstond en waar ze open en bloot te grijpen lag. Voetstappen naderden, tot een man de kastdeur helemaal openzwierde en zei: 'Lekker ding hier.'

***

Ze voelde pijn in haar lijf, in haar ziel, in haar zijn. Ze weende telbare tranen: 23 miljoen en twee. De tranenteller, die in een hoekje van de kamer stond, had het nauwkeurig bijgehouden en toonde het telresultaat op een digitaal display. Waarom? vroeg ze zich af. Waarom worden m'n tranen geteld, waarom lig ik hier geboeid, waarom moet mij dit overkomen?

Duizenden vragen wentelden als molenwieken door haar hoofd dat stilaan ontwaakte uit de verdoving. De nood aan antwoorden werd elke minuut groter, alsook de nood om heel luid te gaan gillen. Even later was het zover: ze slaakte een kreet die door merg en been en nog veel meer ging: 'Aggggh!!'

De gedachte aan Gods update was nu wel heel ver weg. Had de duivel het overgenomen? Ze sloot de ogen en hoopte dat ze nooit meer zouden opengaan. De oneindigheid wenkte. Maar niet voor lang.

*We zijn toch allemaal een beetje speciaal,
de ene al wat specialer dan de andere*

Zin en onzin liggen dichterbij elkaar dan je zou denken, dacht ze. Ze zocht zin in de onzinnige dingen die haar waren overkomen. Met Poupineli kon ze bijzonder goed praten, ook over filosofische kwesties, en zelfs over seks. Ze leken wel gelijkgestemde zielen, allebei met een groeiende degout van mannen, een toenemende drang om wraak te nemen, om gerechtigheid te laten geschieden, en werk te maken van een nieuw leven. Niks zo heerlijk als dromen van een betere wereld aan een lekker ruikende koffieautomaat.

‘Kom, we zijn weg,’ zei Poupineli. ‘We gaan iets drinken in de stad, wat denk je?’

‘Heb jij geen poetswerk hier?’

‘Pff,’ zei Poupineli. ‘Poetsen is voor later. Kom, we poetsen de plaat.’

‘Waar naartoe?’

‘Ik ken een leuk adresje. Kom.’

In Het Poezenhuis, een café waar Poupineli geregeld aan de toog hing of op de pluchen banken zat, was het gezellig druk. Er werd luid meegezongen met de Vlaamse liedjes die uit de oude jukebox schalden – een oude jukebox nieuw gemaakt, met digitale nummerkeuze gelinkt aan

Spotify – en op de tafels werd gedanst zoals in de goede oude tijd – of in de nieuwe tijd waarin alles wat enigszins naar vintage en retro rook, weer hip en hot was.

Ze hadden plaatsgenomen aan een tafeltje in de hoek dicht bij het raam. Ze dronken allebei een gemberthee met citroen, lekker gezond en goed voor het libido, be-weerde cafébazin Caraphine toen ze de dampende glazen kwam serveren en zei: ‘Ja ja, dat gaat marcheren, poes. Let your libido go loose.’

‘Leuke keet hier. Wel speciaal.’

‘Mag, hè?’ zei Poupineli. ‘We zijn toch allemaal een beetje speciaal, de ene al wat specialer dan de andere, maar gewoon is niemand, en hier al zeker niet.’

Ze keek nieuwsgierig rond, liet haar blik glijden over de cafégasten, en bemerkte nu dat er geen gasten maar enkel grieten waren. ‘Allemaal vrouwen hier,’ zei ze tegen Poupineli.’

‘Goed gezien, en bijna allemaal zijn ze...’

‘Lesbisch?’

‘Ook. Maar ’t zijn bijna allemaal poetsvrouwen hier.’

‘Zoals jij.’

‘Precies. Na ’t werk komen we hier stoom aflaten.’

‘Maar jij hebt vandaag niet gewerkt. Gaat je werkgever daar niet kwaad om zijn?’

‘Nee. Ik weet eigenlijk niet precies wie m’n werkgever is in dat gebouw in het bos. Er is daar iets vreemds aan de hand.’

***

‘Te dik is zelden fijn, maar een beetje dik mag wel.’

‘Hoor ons hier nu bezig?’ zei Poupineli. ‘We zijn precies twee geile vrouwen die gewipt willen worden. Maar tegelijkertijd zijn we een beetje lesbisch. Ik heb het al met een vrouw gedaan. Lekker. En jij?’

‘Een keer met Leggetta. Maar ben ik dan bi?’

‘Bi of tri. We zijn ontelbaar, onverdeelbaar.’

Kleren belemmeren onze gedachten.

De jukebox was stilgevallen. Het gesprek ook. Ze hadden het over alles gehad, en ook een beetje over niks. De leegte vulde nu hun geesten, hun gedachten waren alle kanten uitgegaan, ze hadden ze gewisseld, gedeeld, besproken en uiteindelijk waren ze er niet uitgekomen. Wat wil ik nu eigenlijk? gonsde het door haar mooie hoofdje. Ik wil een normaal leven, een gewoon leven, maar ook een bijzonder leven. Natuurlijk wil ik een vrouw zijn, maar misschien ook een beetje een man zijn, in het diepst van m'n gedachten, en misschien ook wel een beetje lijfelijk. Iedereen maakt me zot, en ik ben al zo een zotte.

‘Waaraan denk je?’ doorbrak Poupineli de stilte.

‘Even geen man, geen vrouw, geen x meer aan m'n lijf. Het is tijd voor verandering. Ik wil een propere lei.’

‘Als ik erbij kan helpen, graag,’ zei Poupineli. ‘Ik kan poetsen als de beste. En voor jij het zegt, zal ik het zelf maar zeggen: en poepen ook. Wil je me naakt zien?’

‘Misschien wel. Misschien heb ik nood aan een naakte vrouw. Ik heb even genoeg van piemels die me penetreren. Hoe fijn ik dat normaal gezien ook vind.’

Caraphine kwam bij hun tafeltje en zei: ‘Is alles naar wens, dames? Als jullie zin hebben, het kamertje boven is vrij.’

‘Heel goed,’ zei Poupineli. ‘Ik ga met haar naar boven. Dank je wel, Caraphine.’

‘Veel plezier,’ zei de cafébazin. ‘En je weet het: mondje toe, kutje open.’

Poupineli lachte, nam haar vriendin bij de hand en leidde haar mee naar een deur in de gang. Ze beklommen een steile trap en stapten een kamer binnen die baadde in roze licht. Er hing een geur van lavendel en patchoeli. Op de grond lag een kingsize matras. Pianomuziek van Beethoven vulde de ruimte: de Maanlichtsonate.

***

Ze keek met grote ogen naar de blote poetsvrouw die zich verleidelijk neervlijde op de zachte matras. De boodschap was binnengekomen: Poupineli wilde seks. En dus vroeg ze zich af: wil ik dit ook? Wil ik seks met de poetsvrouw? Moet dat? Mag dat? Is dat oké? Ben ik dan nog wel een echte vrouw?

‘Je denkt te veel,’ zei Poupineli.

‘Dat is zo,’ lachte ze. ‘Mannen denken te veel, maar vrouwen toch ook. Zo veel verschil is er niet tussen de geslachten, eigenlijk, toch?’

‘Kleed je uit. En dan kunnen we er naakt over verder filosoferen. Kleren belemmeren onze gedachten, laat je lijf los en je gedachten volgen dan wel.’

Enigszins aarzelend gleed ze uit haar kleren. ‘Ik volg je.’ Ze legde zich naakt naast Poupineli op het bed.

‘Fijn zo,’ zei de blote poetsvrouw. ‘We kunnen nu filosoferen over de naakte waarheid.’

*Waar een wil is, is een weg.
En als iedereen die weg wil, zijn alle zorgen weg.*

In de winkelstraat liepen vele mensen. Mannen, vrouwen, allicht ook wel enkele transgenders, maar dat kun je niet altijd op het eerste gezicht zien.

Waar een wil is, is een weg. En als iedereen die weg wil, zijn alle zorgen weg.

***

Ze voelde meteen een klik met deze vrouw. Ze had iets bijzonders, ze zag er anders uit dan andere vrouwen, straalde iets mysterieus uit, iets sensueels ook, maar ook iets vertrouwelijks.

‘Zullen we ergens iets gaan drinken? ‘Ken je Het Poezenhuis?’

‘Dat lesbocafé?’

‘Iedereen is er welkom: lesbo’s, homo’s, hetero’s, bi’s, transgenders, transfluiden, travestieten, travespieten, van x tot z, ’t is daar werkelijk of onwerkelijk voor iedereen dolle pret,’ zei Wirgiandi.

Plots remde een auto hard. Twee mannen – ja, altijd zijn het twee mannen – sprongen eruit, grepen Wirgiandi vast, sleurden haar in de auto en scheurden weer weg.

*De waarheid werd steeds erger.
Te erg om waar te zijn.*

Plots gebeuren er plotse dingen. Nooit gebeuren plotse dingen langzaam. Het is een wet van de natuur. Een wet van God. Of gewone logica. Is God een logisch wezen? Er zijn vermoedens in die richting. God is een wiskundige, had ze in de lessen Wijsbegeerte Voor Beginners geleerd. Maar ze vond wiskunde moeilijk. Dan zou God ook wel moeilijk zijn, dacht ze. Of moeilijk doen. Feit was: ze had het moeilijk. Als vrouw zat ze in een diep dal, en de vraag was: moest ze een man worden om eruit te klauteren? Een sterke, stoere man met pik en ballen, of mocht ze een zachte vrouw blijven met zachte borsten en een gevoelig kutje? Een existentiële crisis speelde haar parten. Maar crisissen gaan wel weer over, wist ze. Al was deze crisis toch wel iets zeer akeligs, iets vreemds, iets waar ze kop noch staart kon aan breien. En breien kon ze sowieso al niet. Had ze nooit geleerd van haar moeder.

Toen gebeurde die plotse gebeurtenis. Een allesoverheersend gedonder dreunde door haar hoofd. Haar oren leken te barsten. Ze wist niet wat ze hoorde. Tot een gekraak van deuren en het binnenstormen van mensen de bron van het geluid reveleerde: tien groene mannen stonden met geweren aan haar bed. Ze schoten in het

rond. Kogels boorden gaten in de muren. De grootste groene kerel zei: 'Meekomen, jij!'

Ze kroop onder de lakens, kneepte in haar billen, zei 'ai', kneepte nogmaals, zei 'ai, ai', kwam weer piepen en zag dat de mannen er nog steeds stonden, nog even groen als even tevoren en nog even agressief. Het bleek geen droom te zijn. De waarheid werd steeds erger. Te erg om waar te zijn. Ze begon te huilen, heel hard, zo hard dat de grote, groene man zei: 'Huilen is voor jou te laat.'

'Wie ben jij?' vroeg ze tussen de huilbuien door.

'Ik ben de GGG,' zei hij met een nogal gezwollen stem. 'Heel simpel: de Grote Groene Gast.'

'Goe gast,' zei ze. Ze had het huilen alweer achter zich gelaten, haar moed bijeengesprokkeld, alsook enkele kledingstukken van de grond geraapt en zich aangekleed, zij het wel in de aanwezigheid van de tien groene kerels die haar met groene ogen hadden aangehaakt toen ze naakt uit haar bed was gestapt. Onder luid applaus had ze een omgekeerde striptease ten beste gegeven. Die groene gasten zijn nog zo slecht niet, had ze gedacht. Maar toen wist ze niet wat haar nog te wachten stond.